

РЕШЕНИЕ

№ 782

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11015** по описа за **2020** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], чрез процесуалния представител юрк. Х., срещу решение № 20203590/21.09.2020г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 100-тен състав по АНД № 1/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № К-0049467 от 07.10.2019 г. издадено от директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към ГД „КП“ при Комисия за защита на потребителите, с което на касатора на основание чл. 231 вр. чл. 208 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ са наложени две имуществени санкции в размер на по 2000 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1 от ЗЗП.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на съдебния акт, като постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Твърди се, че извършеното нарушение не е доказано. Излагат се подробни доводи и за липса на извършено нарушение. Отделно от това се сочи, че дори и нарушение да е било извършено, то е била приложима разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Прави искане да бъде уважена касационната жалба или алтернативно – да бъде приложен чл.28 ЗАНН.

Ответникът – Комисията за защита на потребителите /КЗП/, редовно призован,

в съдебно заседание не изпраща представител. В отговор на касационна жалба изразява становище за неоснователност, като счита че същата е немотивирана по подробно изложени съображения.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С НП № К-004964 от 07.10.2019 г. издадено от КЗП, на [фирма] /с предходно наименование [фирма]/ са наложени две имуществени санкции в размер на по 2000 лева за две отделни нарушения на чл. 62, ал. 1 от ЗЗП за това, че в издадените от дружеството месечни сметки са начислени суми по фактури на името на потребителя Д. Б. за абонамента такса за М. S. P. и А1 X. дължима за доставката на посочените телевизионни канали, без потребителят да е заявил или да е дал съгласие за тяхното ползване или за тяхната доставка, с което е нарушена разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.

Софийският районен съд е потвърдил посоченото наказателно постановление, като е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е направил извод че [фирма] е извършило вмененото му нарушение на чл. 62, ал. 1 от ЗЗП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност и му е наложено справедливо наказание.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от първоинстанционния съд.

Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от ЗЗП забранява доставката на стоки, както и на вода, газ, електрическа енергия, централно отопление, цифрово съдържание или предоставянето на услуги на потребител срещу заплащане без искане от негова страна. В случая безспорно на потребителя е била начислена такса от 4,21 лв. месечно за абонамент М. S. P. и 2,49 лв. за абонамент А1 X. TV, като касаторът не е представил доказателства – договор или друг документ – например заявка за ползване на посочената услуга, с който да установи наличието на договорно отношение с предмет посочената услуга. В тежест на дружеството е било да докаже наличието на договор или друг документ, обективиращ искането на потребителя за предоставяне на конкретната услуга и преодоляващ забраната по чл. 62, ал. 1 от ЗЗП. Липсата на такъв документ мотивира извод за правилност на констатацията на административнонаказващия орган, че в случая е налице хипотезата на непоискана услуга. Пакетът от канали М. S. P. и А1 X. TV (М. N.) представлява допълнителна услуга към основната телевизионна услуга за абонати на “А1 Б.“.

Дори и да се касае за предплатени услуги, извършеното плащане не е еквивалентно на направено искане от потребителя да му бъдат предоставени услугите за в бъдеще. Аргумент в тази насока е и правилото на чл. 62, ал. 3 от ЗЗП, че липсата на отговор от страна на потребителя относно доставката на стоки и услуги по ал. 1 не се смята за съгласие. В тежест на търговеца е да потърси и евентуално да получи съгласието на потребителя да му бъде доставена стока/предоставена услуга, като по този начин изпълнява изискването за добросъвестност и професионална компетентност /§ 13, т. 28 ЗЗП/ при упражняването на дейността си. Вместо това, в случая търговецът е продължил да начислява такса за непоисканите услуги М. S. P. A1 X. TV (M. N.) с което от обективна страна е осъществил състава на чл. 62, ал. 1 от ЗЗП. Нормата на чл. 62, ал. 1 от ЗЗП изисква да е налице доставка на непоискана от потребителя стока или услуга, за която доставчикът е определил цена и изисква нейното заплащане. Съставът на нарушението е осъществен от обективна страна, когато е изискано плащането на незаявените услуги посредством издаването на фактури.

Не се споделят и доводите за наличие на маловажен случай на нарушение по чл. 28 от ЗАНН. Установеното нарушение разкрива типичната степен на обществена опасност на нарушенията от същия вид. Обстоятелството, че информация за услугата, активирането и деактивирането ѝ, както и стойността ѝ са били налични на официалната интернет страница на касатора също не променя факта на извършеното нарушение, нито обосновава извод за приложимост към деянието на чл.28 ЗАНН. В случая са нарушени обществени отношения, свързани със защита на правата на потребителите, с оглед гарантиране на тяхното право да получават срещу заплащане само и единствено поискани от тях стоки и услуги, и като гаранция за това, че доставчиците на такива ще се въздържат от предоставяне и начисляване на такси за непоискани услуги. Законосъобразен е изводът на районния съд, че степента на обществената опасност в конкретния случай е висока и наложената санкция за двете нарушения е в минимален размер в случаите на повторност съгласно разпоредбата на чл.231 ЗЗП вр. с чл. 208 ЗЗП.

Така определената санкция правилно е съобразена от страна на районния съд като справедлива и съответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 12 ЗАНН.

Предвид това, решението на Софийския районен съд е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20203590 от 21.09.2020 г., постановено по НАХД № 1/2020 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 100 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

